

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 94/05
20.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, predsednika veća, Milene Inić-Drecun, Gorana Čavline, Bate Cvetkovića i Zorana Savića, članova veća i savetnika Nebojše Pavlovića, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog AA i dr., zbog krivičnog dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. Krivičnog zakona Republike Srbije i dr., odlučujući o žalbama branilaca optuženih AA i BB, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Beogradu K. br. 1263/03 od 5. 7. 2004. godine, u sednici veća održanoj dana 20. 4. 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe branilaca optuženih AA i BB, i presuda Okružnog suda u Beogradu K. br. 1263/03 od 5. 7. 2004. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu K. br. 1263/03 od 5. 7. 2004. godine:

- optuženi AA, oglašen je krivim zbog krivičnog dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS u vezi čl. 22. OKZ i zbog dva krivična dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS, za koja su mu utvrđene pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 1 godinu i 2 meseca i za ta dela osuđen je na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 godine i 8 meseci u koju se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 17. 7. 2003. godine do 5. 7. 2004. godine;

- optuženi BB, oglašen je krivim zbog krivičnog dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS u vezi sa čl. 22. OKZ i zbog krivičnog dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS, za koja su mu utvrđene pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 1 godinu i za ta dela osuđen je na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 6 meseci;

- odlučeno je, da optuženi AA i BB na ime dela troškova krivičnog postupka plate po 15.000,00 dinara a na ime paušala po 5.000,00 dinara, te da se oslobađaju obaveze plaćanja preostalog dela troškova krivičnog postupka koji padaju na teret budžeta;

- odlučeno je da se oštećeni upute u parnicu.

Protiv označene presude Okružnog suda u Beogradu, žalbe su izjavili:

- branilac optuženog AA, advokat AB, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud uvažanjem žalbe ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da presudu preinači u smislu navoda iznetih u žalbi;

- branilac optuženog BB, advokat AV, zbog netačno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud uvažanjem žalbe odluči u smislu žalbenih navoda.

Republički javni tužilac je u podnesku Ktž. 218/05 od 7. 2. 2005. godine, predložio Vrhovnom sudu da odbije kao neosnovane žalbe branilaca optuženih AA i BB i da potvrdi prvostepenu presudu.

Vrhovni sud je u sednici veća razmotrio spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom, koju je ispitao i u smislu čl. 380. ZKP, pa je po oceni navoda i predloga u izjavljenim žalbama i predloga Republičkog javnog tužioca iz citiranog podneska, našao:

Žalbe su neosnovane.

U prvostepenom postupku nisu učinjene, niti prvostepena presuda sadrži one bitne povrede odredaba krivičnog postupka, a ni povrede krivičnog zakona, na koje Vrhovni sud kao drugostepeni, u smislu čl. 380. ZKP, pazi po službenoj dužnosti.

Po oceni ovoga suda, žalbom branioca optuženog AA, neosnovano se osporava prvostepena presuda zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz čl. 368. st. 1. tač. 11. ZKP, jer nasuprot žalbenim navodima, izreka prvostepene presude nije protivrečna razlozima presude iz kojih se pouzdano zaključuje da je optuženi AA izvršio predmetna krivična dela i koje je sve radnje preduzeo radi izvršenja istih. Takođe, iz navedenih razloga se vidi koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice o izvršenju krivičnih dela, kako je prvostepeni sud cenio izvedene dokaze i da utvrđenja suda nisu suprotna sadržini dokaza na kojima se zasnivaju.

Po oceni ovoga suda, izjavljenim žalbama branilaca optuženih AA i BB, suštinski se prvostepena presuda osporava zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i takvi žalbeni navodi su neosnovani, jer ne dovode u sumnju zaključke prvostepenog suda o odlučnim činjenicama do kojih je došao svestrano i pravilno ceneći izvedene dokaze i odbranu optuženog, a o čemu je u pobijanoj presudi dao dovoljne, detaljne i jasne razloge, koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Naime, da su optuženi AA i BB počinili radnje opisane u izreci prvostepene presude, proizilazi iz jasnih i detaljnih iskaza svedoka oštećenih VV, GG, DD, ĐĐ i EE, a i iz ostalih izvedenih dokaza kojim se potvrđuju iskazi navedenih svedoka, pa su kod takvog stanja stvari žalbeni navodi branilaca optuženih, zasnovani na navodima iz odbrana optuženih, koje prvostepeni sud prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja pravilno ceni kada ih ne prihvata kao istinite i za to u pobijanoj presudi daje dovoljne i jasne razloge, ocenjeni kao neosnovani žalbeni navodi.

Iz samog činjeničnog opisa dela učinjenog na štetu EE i ĐĐ, kod stanja stvari gde je za to delo činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno, nasuprot žalbenim navodima, pouzdano proizilazi da su optuženi AA i BB delovali po prethodnog dogovoru i da su upotrebom sile oduzeli od oštećene EE žensku torbu u kojoj su se nalazile stvari oštećenog ĐĐ, te da nasuprot žalbenim navodima, ovi optuženi nisu zatečeni u krađi, već da su kao što je već rečeno upotrebom sile oduzeli tuđe pokretne stvari, a sem toga, kod stanja stvari kakvo jeste, nebitno je da li su se optuženi AA i oštećeni ĐĐ poznavali od ranije.

Takođe, nasuprot žalbenim navodima branioca optuženog BB, prvostepeni sud je kao što je već rečeno, pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje iz kog proizilazi da je optuženi BB dana 9. 6. 2003. godine izvršio radne opisane u izreci prvostepene presude, što znači da nisu tačni navodi u žalbi branioca ovog optuženog da optuženi BB tom prilikom nije ništa oduzeo od bilo koje devojke i da je samo sa optuženim AA prišao tim devojka.

Nasuprot žalbenim navodima branioca optuženog AA, oštećena DD je jasno i nedvosmisleno na glavnom pretresu prepoznala optuženog AA kao počinioca dela, što je i razumljivo kada se ima u vidu kritična situacija u kojoj je optuženi AA, između ostalog, oštećenu DD više puta udario pesnicom po licu, pa stoga prvostepeni sud i u tom pogledu pravilno utvrđuje činjenično stanje kada prihvata iskaz svedoka oštećene DD.

Imajući u vidu da su sve odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrđene, prvostepeni sud je pravilno izveo zaključak

o pravnoj oceni radnji optuženih AA i BB, pa je pravilno odlučio o njihovoj krivici i pravnim kvalifikacijama iz čl. 168. st. 1. KZ RS u vezi čl. 22. OKZ i iz čl. 168. st. 1. KZ RS, pravilno je primenjen zakon, jer se u radnjama ovih optuženih stiču objektivna i subjektivna bitna obeležja krivičnih dela za koja su oglašeni krivim.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o krivičnoj sankciji, Vrhovni sud nalazi da se žalbama branilaca optuženih AA i BB, neosnovano osporava prvostepena presuda i zbog odluke o kazni.

Prvostepeni sud je pravilno utvrdio sve okolnosti koje su od značaja za izricanje kazne, iste naveo u svojoj presudi i u obrazloženju presude dao razloge kojima se rukovodio kada je optuženom AA za izvršeno krivično delo razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS u vezi sa čl. 22. OKZ i za dva izvršena krivična dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS, utvrdio pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 1 godinu i 2 meseca i kada ga je za ta krivična dela osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 godine i 8 meseci u koju se uračunava vreme provedeno u pritvoru, i kada je optuženom BB za izvršeno krivično delo razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS u vezi čl. 22. OKZ i za krivično delo razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS utvrdio pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 1 godinu i kada ga je za ta krivična dela osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 6 meseci, koje razloge u svemu prihvata i Vrhovni sud, jer nalazi da su ovako utvrđene pojedinačne kazne zatvora srazmerne društvenoj opasnosti izvršenih krivičnih dela i stepenu krivične odgovornosti optuženih, kao i da su u konkretnom slučaju izrečene jedinstvene kazne zatvora nužne da se u okviru opšte svrhe izricanja krivičnih sankcija iz čl. 5. st. 2. OKZ postigne svrha kažnjavanja iz čl. 33. istog Zakona, pa su stoga suprotni navodi u žalbama branilaca optuženih, ocenjeni kao neosnovani.

Iz iznetih razloga, a na osnovu čl. 388. ZKP, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Nebojša Pavlović, s.r. Janko Lazarević, s.r.

Za tačnost otpravka

sd